

สารบัญ

บทนำ	7
ส่วนที่หนึ่ง	
พล็อต	11
1 เปิดเรื่องและปูพื้น	17
2 ปมและจังหวะเรื่อง	37
3 ตอนจบ	61
ส่วนที่สอง	
ตัวละคร	75
4 พื้นฐานตัวละคร	79
5 ทำความรู้จักกับตัวเองของเรื่อง	85
6 ตัวละครสมทบและคนรัก	97
7 ตัวร้าย	115
ส่วนที่สาม	
สไตล์การเขียนขั้นพื้นฐาน	131
8 ถ้อยคำและสำนวน	135
9 ประโยคและย่อหน้า	149
10 บทสนทนา	171

ส่วนที่สี่

สโตร์ มุมมอง และแนวทางการเล่าเรื่อง

197

11 มุมมองในการเล่าเรื่อง

203

12 เสียงในหัว

225

ส่วนที่ห้า

โลกของนิยายห่วย

243

13 ฉาก

249

14 การหาข้อมูลและฉากหลัง
ของนิยายอิงประวัติศาสตร์

259

15 ธีม

275

ส่วนที่หก

สเปเชียลเอฟเฟกต์และลูกเล่นแปลกใหม่

*กรุณาใช้วิจารณญาณ

293

ส่วนที่เจ็ด

ทำอย่างไรให้นิยายขายไม่ออก

313

บทส่งท้าย

337

ประวัติผู้เขียน

339

บทนำ

นักเขียนที่ไม่ได้ตีพิมพ์มักยกกรณีของจอห์น เคนเนดี ทูล ผู้เขียนนิยายเรื่อง *A Confederacy of Dunces* มาเป็นตัวอย่าง ไม่มีที่ไหนยอมตีพิมพ์นิยายของทูล เขาเลยตัดสินใจจบชีวิตตัวเอง แต่หลังจากนั้นแม่ของเขาก็ได้เดินหน้าผลักดันนิยายเรื่องนี้อย่างไม่ย่อท้อ จนในที่สุดมันก็ได้รับการตีพิมพ์พร้อมเสียงชื่นชมล้นหลาม แกรมทูลยังได้รางวัลพูลิตเซอร์สาขาบันเทิงคดีมาครองหลังสิ้นชีพไปแล้วอีกต่างหาก

แน่นอนว่านั่นถือเป็นกลยุทธ์อย่างหนึ่ง แต่มันเป็นกลยุทธ์ที่ต้องอาศัยความทุ่มเทที่ไม่ธรรมดาจากแม่ของนักเขียน และความทุ่มเทที่ไม่ธรรมด้ายิ่งกว่าจากตัวนักเขียน ซ้ำยังเป็นอุปสรรคใหญ่ต่อการเดินสายโปรโมตหนังสืออีกด้วย แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือ กลยุทธ์นี้จะใช้ได้ผลก็ต่อเมื่อคุณได้เขียนผลงานชิ้นเอกเอาไว้เรียบร้อยแล้ว แค่อัฒตังรอให้แวดวงสำนักพิมพ์และคนอ่านมีความตื่นรู้ทางปัญญามากพอที่จะเชิดชูมันให้สมเกียรติที่พึงได้รับ

ถ้าเป็นแบบนั้น หนังสือเล่มนี้ย่อมไม่มีประโยชน์กับคุณ อย่งไรก็ตาม หากงานเขียนของคุณมีจุดไหนที่ดูแล้วน่าจะปรับปรุงให้ดีขึ้น เราสามารถช่วยคุณได้

แน่นอนว่านักเขียนที่ไม่ได้ตีพิมพ์สามารถหันไปพึ่งหนังสือสอนเขียนที่มีอยู่มากมายนับไม่ถ้วน ตั้งแต่งานต้นตำรับจากนักเขียนชั้นครู เทคนิควางลำดับเส้นเรื่องและสูตรสร้างพล็อตจากนักเขียนชั้นรองลงมา ไปจนถึงหนังสือแนวสร้างแรงบันดาลใจเพื่อปลดปล่อยความเป็นศิลปิน หรือความคิดสร้างสรรค์

เราไม่ได้บอกว่าคุณไม่ควรอ่านมัน เพราะหนังสือสอนเขียนเล่มที่ดีที่สุดถือเป็นงานเขียนที่ดีในตัวของมันเอง ยิ่งอ่านงานเขียนที่ดีมากเท่าไร คุณก็ยิ่งมีโอกาสจะเป็นนักเขียนที่ดีมากขึ้นเท่านั้น ส่วนหนังสือสร้างแรงบันดาลใจก็อาจช่วยจุดประกายให้คุณ หรืออย่างน้อยที่สุดก็ให้อาณิสต์เหมือนชนนกพิเศษในเรื่องต้มยำ และแม้แต่ของอย่างวงล้อพล็อต (Plot Wheels) ก็ยังอ่านเอาฮาได้ หากวันไหนว่างขึ้นมาคุณก็สามารถเอาบุคลิกนั้นมาผสมกับบุคลิกนี้เพื่อสร้างตัวละครใหม่ จากนั้นค่อยกลับไปเขียนนิยายต่อด้วยอารมณ์ที่สดใสซาบซึ้งยิ่งกว่า

แต่ถ้าแค่อ่านหนังสือสอนเขียนนิยายของสตีเฟน คิง แล้วทำให้กลายเป็นนักเขียนมีผลงานได้จริง ป่านนี้เราทุกคนคงนั่งเขียนนิยายสำนวนภาษาปากที่อ่านแล้ววางไม่ลงจนติดอันดับหนังสือขายดีกันไปแล้วที่สำคัญ การพยายามเขียนนิยายตามคู่มือยังมักทำให้นักเขียนรู้สึกเหมือนน้ำเสียงและจินตนาการถูกจำกัด และไม่ว่าใครก็สังเกตเห็นได้ทั้งนั้นนั่นแหละว่าทุก “กฎ” ที่หนังสือเหล่านี้บอกล้วนมีนิยายที่แหกกฎที่ว่าแล้วประสบความสำเร็จอย่างงดงามเสมอ

ด้วยประการฉะนี้ เราจึงมองเห็นความต้องการ มองเห็นบริการที่เราสามารถนำมาตอบสนองได้

หนังสือสอนเขียนที่ว่ามาต่างก็พยายามนำเสนอแนวทางการเขียนนิยายที่มีเอกลักษณ์ ซึ่งบางครั้งก็ต่างกันไปตามละทิศคนละทางแบบสุดขั้วอย่างไรก็ตาม หากจับนักเขียนพวกนี้มายัดรวมไว้ในห้องเดียวกัน ค่อยๆ

ปล่อยน้ำเข้าไปให้ท่วมห้อง บอกว่าวิธีเดียวที่จะรอดคือต้องมีฉันทมติเกี่ยวกับวิธีเขียนนิยาย สิ่งเดียวที่น่าจะพอเป็นความหวังได้ก็คือฉันทมติว่าด้วยสิ่งที่*ไม่ควรทำ* และนั่นแหละคือประเด็นของหนังสือเล่มนี้

เราไม่ได้จะบอกว่าคุณควรเขียนอะไรอย่างไร แค่จะบอกสิ่งที่บรรณาธิการไม่ได้บอกเพราะมัวแต่ยุ่งอยู่กับการปฏิเสธต้นฉบับของคุณ เราจะชี้ให้เห็นถึงข้อผิดพลาดที่พวกเขาเห็นญี่ปุ่น เพราะเหล่าบรรณาธิการได้เจอกับมันซ้ำแล้วซ้ำเล่าในนิยายที่จะโดนเขียนลงถึงขยะทันทีที่ส่งมาถึง

สิ่งที่เราจะนำเสนอไม่ใช่กฎระเบียบ แต่เป็นข้อสังเกต หากถามว่าสองอย่างนี้ต่างกันยังไง คำตอบคือ “ห้ามเลี้ยงชาวขณะไฟแดง” คือกฎระเบียบ ส่วน “การขับรถพุ่งเข้าหากำแพงอิฐด้วยความเร็วสูงมักจบไม่สวย” คือข้อสังเกต

ต้นฉบับทั้งที่ไม่ได้ตีพิมพ์และไม่อาจตีพิมพ์ได้ผ่านมือเรามาแล้วหลายร้อยเรื่อง จึงพูดได้ว่าเรายืนอยู่ข้างทางของถนนสายนี้มาอย่างยาวนาน หากคุณสามารถยืนอยู่ตรงนี้ได้ด้วยกัน คุณย่อมจะได้เห็นโศกนาฏกรรมที่ป้องกันได้แบบเดิมๆ เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า และก็คงจะอดตั้งข้อสังเกตแบบเดียวกับเราขึ้นมาไม่ได้เช่นกัน

โปรดอย่ามองว่าเราเป็นเหมือนตำรวจจราจร หรือแม้แต่ครูสอนขับรถ ขอให้คิดเสียว่าเราเป็นระบบนำทางในรถคุณ ที่พร้อมให้บริการเสมอ เป็นเสียงแห่งมิตรภาพที่คุณหันไปหาได้ทุกครั้งที่ยกหน้าขึ้นแล้วพบว่าตัวเองหลงทาง หวาดหวั่น และคิดในใจว่า “ตูมาอยู่ตรงนี้ได้ยังไงวะ”

SAMPLE

ส่วนที่หนึ่ง

พล็อต

ไม่ใช่แค่สารพัดสิ่งที่เกิดขึ้น

SAMPLE

เมื่อเป็นนักเขียน งานเพียงหนึ่งเดียวของคุณคือต้องทำให้คนอ่านอยาก
พลิกหน้าต่อไปให้ได้ และในบรรดาเครื่องมือทั้งหลายแหล่ที่นักเขียน
นำมาใช้เพื่อการนี้ เครื่องมือที่สำคัญที่สุดก็คือพล็อต ไม่ว่าจะเป็นพล็อต
แบบเน้นอารมณ์ความรู้สึก (“ความกลัวการถูกผูกมัดของแจ๊คจะทำให้
เขาหมดโอกาสพบรักแท้กับซินเธียหรือไม่”) เน้นใช้สมอง (“แต่ว่านะ
แจ๊ค ศพของซินเธียถูกพบในห้องปิดตาย แถมในห้องก็มีแค่พื้นเปียกๆ
กับขาแกะแช่แข็งที่เพิ่งละลายวางอยู่ข้างๆ เท่านั้น!”) หรือเน้นบู๊ระทึก
 (“แจ๊คจะกล้าท้าฆาตกรซินเธีย ผู้ก่อการร้ายจากอาบูดาบี เพื่อเค้นเอา
ที่ซ่อนระเบิดได้ทันเวลาหรือไม่”) จะเป็นพล็อตแบบไหนก็ไม่มีปัญหา
ตราบไตที่มันเฝ้าชวนใจคนอ่านให้อยากรู้ว่าอะไรจะเกิดอะไรต่ออีกก็ถือว่าใช้ได้
เพราะทันทีที่คนอ่านของคุณไม่อยากรู้แล้วว่าจะเกิดอะไรต่อ นั่นแปลว่า
นิยายของคุณจบเห่

โดยทั่วไปแล้ว พล็อตของนิยายที่ดีจะเริ่มจากการแนะนำตัวเอกที่
คนอ่านอยากเอาใจช่วย ตัวเอกนี้ประสบกับปัญหาที่ยากจะรับมือและต้อง
พยายามทำทุกวิถีทางเพื่อฝ่าฟันมันไปให้ได้ เรื่องราวจะขมวดเข้มข้นขึ้น
เรื่อยๆ โดยมีเหตุการณ์พลิกผันหรือข้อมูลใหม่ที่นำตื่นตะลึงสอດแทรก
เข้ามาเพื่อช่วยเหลือหรือขัดขวางตัวเอกอยู่เป็นระยะ ความขัดแย้งภายใน

ที่เจ็บปวดอาจผลักดันให้เขาหรือเธอเดินหน้าต่อ แต่บางครั้งมันก็ทำให้
สับสนทำอะไรไม่ถูกในช่วงเวลาสำคัญ แล้วในที่สุดตัวเอกก็สามารถ
เอาชนะปัญหาได้ในแบบที่คนอ่านคาดไม่ถึง อย่างไรก็ตาม หากลองมอง
ย้อนกลับไปก็จะอดรู้สึกไม่ได้ว่ามันช่างลงตัวและเป็นอันไปมิได้แล้วย่าง
แท้จริง

ส่วนนิยายที่ไม่ได้ตีพิมพ์มักเริ่มต้นด้วยการแนะนำตัวเอก จากนั้น
ก็แนะนำแม่ของตัวเอก พ่อ พี่ชายสามคน ตามด้วยแมวที่เลี้ยงอยู่ โดย
ให้แต่ละคนมีซีนเด่นยาวๆ เพื่อแสดงให้เห็นถึงบุคลิกลักษณะไปจนกว่า
จะครบ จากนั้นก็ตามด้วยฉากที่ตัวละครเหล่านั้นมีปฏิสัมพันธ์กันใน
รูปแบบต่างๆ ขณะที่ขับรถวนไปตามร้านอาหาร บาร์ และบ้านของกัน
และกัน โดยทั้งหมดจะถูกพรรณนาอย่างละเอียด

พล็อตเหตุการณ์ที่พบบ่อยในนิยายที่ไม่ได้ตีพิมพ์คือเหตุการณ์ที่
ตัวเอกไปตัดผมแล้วผลออกมาหาห่วยจนความมั่นใจในตัวเองของเธอ
ตกอยู่ในภาวะเปราะบางสุดขีด สิ่งนี้จะปูทางไปสู่ฉากประเภท “แม่ของ
ตัวเอกคิดว่าลูกสาวของเธอใช้เงินกับการตัดผมมากเกินไป แต่สุดท้ายก็
เข้าใจว่าความมั่นใจในตัวเองเป็นสิ่งที่สำคัญต่อสุขภาพจิตมาก” หรือฉาก
“แฟนหนุ่มไม่เข้าใจความต้องการของตัวเอก แต่สุดท้ายก็ยอมรับว่า
นั่นเป็นผลมาจากอคติทางเพศที่แฝงอยู่ของเขา” และฉาก “แช่น้ำในอ่าง
เพื่อผ่อนคลายหลังเหตุการณ์ตึงเครียด” ซึ่งตัวเอกจะนั่งทบทวน 3 ฉาก
ก่อนหน้านั้นในหัว จากนั้นก็ตัดไปสู่ฉากตื่นนอนของเช้าวันรุ่งขึ้นในหน้าที่ 120
โดยยังไม่มีอะไรที่ดูคล้ายคลึงคลาจะเป็นเรื่องราวน่าสนใจโผล่มาให้
เห็นเลยแม้แต่หน่อย

บางครั้งนิยายที่ไม่ได้ตีพิมพ์ก็มีอาร์มภบทเป็นฉากที่ตัวเอกเหม่อ
มองออกไปนอกหน้าต่างพร้อมกับครุ่นคิดถึงประเด็นทางปรัชญาที่คนเขียน
ไม่มีเวลาอธิบายในเนื้อเรื่องจริงต่อจากนั้น บางครั้งก็นำเสนอประเด็น
เหล่านั้นตรงๆ ด้วยเสียงบรรยายที่เหมือนลอยมาจากไหนก็ไม่รู้ และ

บางครั้งก็ไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับปรัชญา แต่ให้ตัวเอกยืนเหม่อมอง
ออกไปนอกหน้าต่าง ในหัวคิดเรื่องผลิตภัณฑ์ดูแลเส้นผม

ปัญหาว่าด้วยพล็อตที่มักพบในนิยายที่ไม่ได้ตีพิมพ์ส่วนใหญ่
สามารถแก้ไขได้ภายในหนึ่งกลยุทธ์ นั่นคือ *รู้ให้ได้เสียก่อนว่าประเด็น
หลักของเรื่องคืออะไรแล้วเล่าถึงมันไปเลย* อย่าเขียนเป็นร้อยหน้าทั้งที่
ยังไม่รู้ว่าตัวเองอยากเล่าเรื่องอะไร อย่าเขียนเป็นร้อยหน้าเพื่ออธิบายว่า
ทำไมถึงอยากเล่าเรื่องที่กำลังจะเล่า ทำไมตัวละครถึงใช้ชีวิตแบบที่เป็นอยู่
ในตอนเปิดเรื่อง หรือมีเหตุการณ์อะไรในอดีตที่ทำให้ตัวละครกลายมา
เป็นคนแบบที่เป็นในปัจจุบัน ร้อยหน้าที่คุณเขียนควรจะเป็นเนื้อเรื่อง
ไม่อย่างนั้นสิ่งที่คุณเขียนจะไม่ได้ไปวางอยู่บนชั้นหนังสือในห้องสมุด
แต่จะเป็นขยะที่ใช้ถมดินสำหรับสร้างห้องสมุด อันที่จริงแค่เอาความ
ผิดพลาดทางพล็อตที่เรา กำลังจะกล่าวถึงไปใช้แค่ข้อเดียว ก็รับประกัน
ได้เลยว่านิยายของคุณจะไม่มีวันได้ล้มตามดูโลกในฐานะนิยายที่ได้ตีพิมพ์

SAMPLE

เปิดเรื่องและปูพื้น

ต้นฉบับลอยแหวกน่านฟ้ามาพร้อมเสียงกรีดร้อง...

นักเขียนมากมายฆ่าพล็อตของตัวเองตั้งแต่เริ่มต้นด้วยธีมที่คิดมาไม่ดีพอ หรือบทเปิดเรื่องที่ไม่เอาอ่าว ลองหยิบเอากลยุทธ์จากต้นฉบับจริงที่เรา รวบรวมมาให้ไปใช้ดู แล้วคุณจะได้ลบเลือนความน่าสนุกของนิยายให้หายวับ ได้ในพริบตา

ถูกเก้าอี้ที่หายไป

เมื่อพล็อตเบาบางเกินเหตุ

“จิ้งเอ๊ย” โทมัส อับรามส์ คิดพลางส่ายหัว ขณะตรวจสอบ ชุดท่อนระบายนํ้าภายใต้สายตาเป็นก้างวลของเลน สจ๊วต “จิ้ง จิ้ง จิ้ง จิ้งโคตรๆ” เขาพึมพำแล้วคลานออกมาจาก ใต้อ่าง ก่อนจะลุกขึ้นบัดเศษฝุ่นที่เปื้อนอยู่บนชุดข้างสีเทา ของตัวเอง จากนั้นเขาหยิบแผ่นรองเขียนขึ้นมาจอดอะไร

สักอย่างลงในแบบฟอร์ม ขณะที่เล่นยืนกระวนกระวาย
รอคำตัดสิน โทมัสเองก็ไม่ได้มีท่าทียากริบบออะไรนัก

“อืม...” เขาพูดหลังจากเขียนเสร็จและเก็บปากกา
แล้ว “อืม อืม อืม”

“เป็นไงบ้าง” เล่นถาม เสียงสั้นกระชับบอว่าเก็บ
ความกังวลไว้มิด

“เมื่อไหร่พวกคุณจะเรียนรู้สักทีว่าใช้ตัวครอบข้อต่อ
B-142 กับตัวรัดท่อ 1811-D ไม่ได้”

“ตะ...แต่ว่า...” เล่นพูดตะกุกตะกัก

“หรือไม่แน่ ผมขอเดานะ บางที่คุณอาจสับสน
ระหว่าง 1811-D กับ 1811-E” เขาหยุดให้คำพูดซึมเข้าหัว
อีกฝ่าย “...อีกแล้วสินี๋ย”

เขาทิ้งให้เล่นนั่งอึ้ง แล้วเดินจากไปโดยไม่หันกลับมา
มอง หัวเราะหึๆ ในลำคออย่างขมขื่น เมื่อจินตนาการถึง
สีหน้าของเล่นตอนที่เริ่มเข้าใจผลลัพธ์ของความผิดพลาด
นั้นถี่ถ้วนแล้ว

ในตัวอย่างนี้ ความขัดแย้งหลักของตัวละครนั้นเบาบางจนแม้แต่
จะเอาไปทำซีรีส์เบาสมองสักตอนยังแทบดูไม่ลง จำไว้ว่าประเด็นดราม่า
ในนิยายต้องทำให้คนอ่านอยากอ่านต่อไปได้จนจบเรื่อง ประเด็นหลักจึง
ควรมีน้ำหนักมากพอที่จะเปลี่ยนชีวิตของใครบางคนไปตลอดกาล

นอกจากนั้น มันยังควรเป็นสิ่งที่คนทั่วไปสนใจด้วย หนึ่งใน
อุปสรรคแรกๆ ที่นักเขียนต้องก้าวข้ามให้ได้คือความเข้าใจผิดที่ว่าคนอื่น
จะสนใจสิ่งที่ตัวเองสนใจ นิยายไม่ใช่พื้นที่ให้คุณเอาเรื่องที่เคยบ่นให้
รุมเมต เพื่อนฝูง หรือแม่พิมพ์จนพวกเขาซีเกียจะฟังแล้วมาระบาย คุณ

อาจอยากพิสูจน์ให้โลกเห็นว่าผู้ชายตัวเตี้ยก็มีเสน่ห์กับเพศตรงข้าม หรืออยากด่าเจ้าของห้องเช่าที่ไม่ยอมซ่อมท่อน้ำให้ทั้งที่ในสัญญามีข้อความระบุว่าต้องรับผิดชอบ คุณแน่ใจว่าเจ้าของห้องรู้แต่แกล้งตีเนียน เพราะคุณถ่ายเอกสารสัญญาพร้อมไฮไลต์ข้อความส่วนนั้นส่งให้เขาแล้ว รวมถึงส่งให้รูมเมต เพื่อนฝูง และแม่ของคุณด้วย...ทั้งหมดที่ว่ามันไม่ใช่พล็อต มันคือการบ่น

เราไม่ได้บอกว่าผู้ชายตัวเตี้ยที่ไม่มีดวงเรื่องเนื้อคู่ผู้อยู่อาศัยในบ้านที่ท้อซิมจะเป็นพระเอกไม่ได้ แต่ความสูงของเขาและปัญหาท่อน้ำควรเป็นแค่ฉากหลัง เป็นรายละเอียดเล็กๆ ที่กล่าวถึงไว้แค่พอประมาณ ขณะที่เขามุ่งหน้าไปยังที่เกิดเหตุพร้อมกับขบคิดว่าเขาจะสามารถทำให้มนุษย์บาดเจ็บแบบนั้นได้อย่างไร

เมื่อไหร่จะสนุก

เมื่อไม่ยอมเข้าเรื่องสักที

เรจซี่ขึ้นรถไฟที่มอนทอก แล้วหาที่นั่งใกล้ตู้เสบียง ระหว่างที่นั่งรอพลางสูดกลิ่นชีสเบอร์เกอร์เหม็นตุๆ จากตู้ข้างๆ เขาก็เริ่มคิดทบทวนถึงตอนที่ตัวเองตั้งใจจะเป็นหมอ เขาสนใจโรคภัยต่างๆ มาตั้งแต่เด็กแล้ว แต่แค่นั้นหมายความว่าเขามีพรสวรรค์จริงหรือ รถไฟกระตุกเป็นระยะจนเขาผล็อยหลับไม่ลง แดมกลิ่นชีสเบอร์เกอร์นั้นก็ชวนคลื่นไส้ มันคือความรู้สึกแบบเดียวกับตอนที่เห็นเลือด แล้วเขาก็สงสัยขึ้นมาว่าทำไมจึงตัดสินใจแบบนั้นเมื่อหลายปีก่อนนะ

ที่นอกหน้าต่าง มอนทอคค่อยๆ ห่างไกลจากสายตา
ออกไปทุกที...

(10 หน้าต่อมา)

บ้านหลังสุดท้ายของมอนทอคดูเล็กจิ๋วอยู่ท่ามกลาง
ทุ่งหญ้า เหมือนเป็นแสงสว่างที่ส่องลงบนความมืด
ในใจของเรจี้ยามที่เขาครุ่นคิดต่อถึงสาเหตุของ
สถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ ถ้าเพียงแต่เขาเลือกเรียน
ปริญญาเอกชีววิทยาอย่างที่ตั้งใจไว้แต่แรก แทนที่จะ
เชื่อฟังคำแนะนำของลุงแฟรงก์ ก็ลุงแฟรงก์เคยบอกเขาไว้
ในตอนนั้นพลางเกาคอที่ได้มไปด้วยชนซึ่งเป็นนิสัย
ประจำตัวว่า “เรจี้ อย่าทำผิดพลาดแบบเดียวกับที่ลุงเคย
ทำตอนเรียนปริญญาเอกชีววิทยาเมื่อปี '56 แล้วทิ้งโอกาส
ของตัวเองไป...”

(แล้วก็ 10 หน้าต่อมา)

“...สรุปสั้นๆ ก็คือ เพราะอย่างนั้นแหละลุงถึงได้เจอ
แคทเธอริน ป้าของแก จนมีแกมาอยู่ตรงนี้ไง” ลุงแฟรงก์
สรุป เรจี้คงจะงงไปแล้วในตอนนั้น ถ้าเขาไม่รู้เรื่อง
ความสัมพันธ์ของแม่กับลุงแฟรงก์จากลูกพี่ลูกน้องชื่อสตู
เมื่อหลายเดือนก่อน ตอนที่สตูโทรมาบอกเรื่องทุนกีฬากอล์ฟที่มหาวิทยาลัยเพนน์ ซึ่งเรื่องนั้นก็ยิ่งจุดประกาย
ความขมขื่นของเรจี้เกี่ยวกับการตัดสินใจพลาดที่เลือก
เรียนแพทยขึ้นมาอีก...

ในตัวอย่างนี้ นักเขียนเขียนฉากปุมหลังออกมายาวเหยียดโดยไม่มีแม้แต่วีแววของเนื้อเรื่องหลักโผล่มาให้เห็น แม้จะอ่านไปจนถึงหน้าที่ 50 ก็ยังไม่รู้อยู่ดีว่าพ่อแม่ที่แท้จริงของเรจจี้ อาชีพแพทย์ของเขา หรือทิวทัศน์ของมอนทอกมีความสำคัญยังไง และพอหน้าที่ 100 คนอ่านก็จะเริ่มมั่นใจว่าจริงๆ แล้วมันอาจไม่สำคัญเลยก็ได้ ถ้ามีใครทนอ่านได้จนถึงหน้าที่ 100 ละก็ชนะ

นอกจากนั้น นักเขียนของเรื่องนี้ยังสร้างฉากที่จริงๆ แล้วไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลยอีกด้วย อย่าลืมนะว่าในมุมมองของคนอ่าน เส้นเรื่องหลักคือสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับตัวเอกในปัจจุบัน ดังนั้นไม่ว่าเรจจี้จะคิดอะไรบนรถไฟ สิ่งที่เกิดขึ้นหลักๆ ก็คือ ชายคนหนึ่งนั่งมองออกไปนอกหน้าต่าง รู้สึกพะอืดพะอมเล็กน้อย และเป็นแบบนั้นไปเรื่อยๆ หน้าแล้วหน้าเล่า

หลีกเลี่ยงการสร้างฉากที่มีไว้แค่ให้ตัวละครรำลึกอดีตหรือครุ่นคิดถึงข้อมูลเบื้องหลัง ตัวละครสามารถทำแบบนั้นได้เสมอในฉากที่มีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นจริงๆ ทุกอย่างจะดูทรงพลังกว่านี้เยอะหากเรจจี้ตั้งคำถามกับอาชีพของตัวเองระหว่างที่กำลังผ่าตัดเพื่อช่วยชีวิตน้องชายร่วมสายเลือด

ถ้าคุณรู้สึกว่าการหาทางเข้าประเด็นหลักไม่ได้สักที ให้ลองพิจารณานิยายที่เขียนอย่างปราศจากอคติ แล้วถามตัวเองว่าจุดเริ่มต้นของเหตุการณ์สำคัญจริงๆ อยู่ตรงไหน ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนหน้าจุดนั้นมักจะตัดทิ้งได้ หรือหากมีข้อมูลสำคัญอยู่ในส่วนนั้น คุณจะย่อให้สั้นลงได้แค่ไหน คุณอาจประหลาดใจถ้าได้รู้ว่า ข้อความยาว 20 หน้ากระดาษสามารถแทนที่ได้ด้วยการปูพื้นหรือเล่าความคิดในหัวตัวละครเพียงย่อหน้าเดียว และถ้าคุณรู้สึกว่าต้องใช้มาตรการรุนแรงกว่านั้น ลองดู “ยกเครื่องนิยายของคุณ” ในหน้า 24

ปูพื้นบานเหลือเกิน

เมื่อมีการบรรยายวัยเด็กของตัวละคร
แบบไม่รู้ทำไปทำไม

— 1 —

ความทรงจำแรกของเรย์นัลโดคือภาพของแม่ ซึ่งเป็นสุภาพสตรีบรรดาศักดิ์คอนเทสซา* กำลังแต่งตัวเพื่อออกไปเล่นไฟในยามค่ำคืน คืนนั้นมาร์ควิสวิน ดีเซล ผู้ฉาวโฉ่ มารับหล่อนด้วยรถม้าสุดหรูยุคหลุยส์ที่ 15 ภาพม้าแองโกราสองตัววิ่งเคียงกันในแสงยามสนธยา ผูกด้วยเครื่องเทียมประดับลวดลายวิจิตรตามที่นิยมในยุคนั้น จะตราตรึงในความทรงจำของเรย์นัลโดไปตลอดกาล

“ราตรีสวัสดิ์ ชายน้อยของแม่” ผู้เป็นมารดาเอ่ยขึ้นจากหน้าประตู “หลับให้สบายนะเจ้า”

“ลูกวิงวอนแม่ ขอแม่โปรดอยู่เถิด!” เรย์นัลโดน้อย พุด พลงซีไปยังความมืดน่าหวาดหวั่นหลังเสาไฟถนนสลักลายตามัสก์ “มิกลัwmันทำอันตรายดอกหรือ”

“โอเอ๋ย นั่นก็แค่สัตว์ประหลาดในจินตนาการของเด็กน้อยเท่านั้น” แม่ของเขาหัวเราะเย้ยครั้นเคร่งก่อนจะปิดประตู คืนนี้หล่อนกลับมาโดยไม่ได้รับอันตรายใดๆ และมอบวิกขนหัวหนาวเทียมสีน้ำตาลไหม้ให้เขา ซึ่งหล่อนได้มาเพราะชนะไฟแวงไฟรมาจตาสุดท้ายอันดุเดือด

* Contessa เป็นคำภาษาอิตาลี มีศักดิ์เทียบเท่าเคาน์เตส (Countess) (ผู้แปล)